

πατον εἰς τὸ κάτεργον. Τώρα γνωρίζετε τὰ πάντα· εἰμπορεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Βελτίστσεφ ἦτο κατασυντετριμμένος, μηδενισμένος. Καὶ ὅλα ταῦτα τὰ ἔλεγεν εἰς αὐτὸν ἡ γυνή, τὴν ὁποίαν ἐν εἰλικρινεῖ πεποιθήσει εἶχεν εὐεργετήσει, τὴν ὁποίαν ἡγάπα μάλιστα, ἡγάπα τοσοῦτον, ἐφ' ὅσον ἦτο ἀρκετὸς ὁ ἐγωιστικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ... Ἦδη, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, τὸ πᾶν ἀπώλετο· ὄνειροπολήσεις, σχέδια, φιλοτιμία, δόξα, ἐπιχειρήσεις... Ἀναμφιβόλως ἦτο ἡδη πτωχότερος, μηδαιμνιώτερος παρ' ὅ,τι ἦτο πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἐξαδέλφου του· ἡδη εἶνε πένης, διότι τὰ τελευταῖα μέσα, ἡ τελευταία πίστωσις τοῦ θάττον ἢ βράδιον θὰ ἐθραύετο τελείως!... Καὶ ἐν τέλει ἡ προσφιλὴς αὐτῇ γυνὴ τοσοῦτον σκαίως καὶ περιφρονητικῶς ἀποδιώκει αὐτόν, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἐλαχίστην δόσιν οἴκτου καὶ συμπαιθείας!...

Ὁ Βελτίστσεφ ἐγονυπέτησε πρὸ αὐτῆς. — Φεῖσθητί μου! ἐστέναζεν οὗτος δι' ἀπέλπιστος καὶ ἱκετευτικὸν θρήνου, φείσθητί μου, ἡ τοῦλάχιστον λυπησού με καὶ φόνευσέ με αὐτὴν τὴν στιγμήν!... Ἀλλ' οὕτω πως... οὕτω πως εἶν' ἀδύνατον νὰ ζήσω!

— Νὰ σὰς λυπηθῶ; εἶπε ψυχρῶς μειδιῶσα αὕτη· καὶ πρὸ τίνος λεπτοῦ ὅταν ἐζητήσατε νὰ μὲ πνίξετε, ἐσκέφθητε ἄρα γε περὶ φειδοῦς;

— Λιουδμήλα!... ἀλλὰ σὰς ἀγαπῶ! ἀλλ' εἰσθε γυνή! ἱκέτευεν ὁ Βελτίστσεφ· τοῦλάχιστον ἐν ὀνόματι τοῦ ἔρωτος!... ἀπαίτησον παρ' ἐμοῦ ὅ,τι θέλεις, πρόσταξον, διάταξον, ἀλλὰ μόνον φεῖσθητί μου!

Δις ἡ κυρία Κόροβοφ διήλθε τὸ δωμάτιον οἷονεὶ σκεπτομένη καὶ ὑπολογίζουσα τι.

— Χμ! νὰ σὰς φεισθῶ! εἰρωνικῶς μειδιῶσα εἶπεν αὕτη· ἐπεκαλέσθητε ἔλεος τότε μόνον, ὅταν ἐπείσθητε ὀφθαλμοφανῶς ὅτι οὐδεμία διέξοδος σὰς ἀπέμεινε· ζητεῖτε ἔλεος, διότι ἐμάθατε ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ θάνατός μου εἶνε ἀρκετὸς ταχύτερον νὰ φέρῃ εἰς φῶς ὅλα σὰς τὰ κακουργήματα... Νὰ σὰς φεισθῶ!...

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἔστη ἐνώπιον αὐτοῦ καὶ τὸν παρετήρει δι' ἐρευνητικῶν βλέμματος.

— Πολὺ καλὰ! θὰ σὰς φεισθῶ συνήνεσεν αὕτη, ἀλλ' ὅχι ἄλλως ἢ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν προτάσεών μου, τὰς ὁποίας θὰ παραδεχθῆτε ἄνευ ἀντιλογίας.

— Σὰς ἀκούω, ἀπεκρίθη οὗτος, κλίνων τὴν κεφαλὴν εἰς σημεῖον συγκατανεύσεως.

— Πολὺ καλὰ, θὰ συνθηκολογήσωμεν. Πρῶτον πάντων θέλω νὰ γείνω νόμιμος σύζυγός σας, ἤρξατο ἡ Λιουδμήλα· τὸ πρόσωπον τῆς παλλακίδος εἶνε ἀνήθικον, διότι ταπεινόνει τὴν θέσιν μου, καὶ πολὺ τὸ ἀπεχθάνομαι. Θέλω νὰ φέρω τὸ ὄνομά σας, νὰ ἀνήκω εἰς τὸν κύκλον σας, θέλω νὰ εἶμαι σύζυγός καὶ ὅχι κοκότα. Αὕτη εἶνε ἡ πρώτη καὶ ἀναπόφευκτος πρότασίς μου. Εἰσθε σύμφωνος νὰ τὴν παραδεχθῆτε;

— Ἀλλὰ... εἰσθε ὑπανδρευμένη, ἀσθενῶς ἐπρόφερει ὁ Βελτίστσεφ.

— Τοῦτο εἶνε ἄλλο ἔργον, καὶ περὶ τούτου θὰ ὁμιλήσωμεν ἀκολούθως. Σεῖς θὰ εὔρητε τὸ μέσον νὰ μὲ διαζεύξητε ἀπὸ τὸν σύζυγόν μου, ἐξηκολούθησεν ἡ Λιουδμήλα. Πρὸς τοῦτο θὰ μεταχειρισθῆτε τὸ χρῆμα, τὰς σχέσεις σας, τὴν ἐπιρροήν σας, δολοπλοκίαν, πᾶν ὅ,τι θέλετε, ἔστω καὶ νέον ἔγκλημα, ἀλλ' ἐγὼ πρέπει νὰ τὸν διαζευχθῶ. Αὕτη εἶνε ἡ πρότασίς μου.

Ὁ Βελτίστσεφ ἀπεκρίθη αὐτῆς διὰ σιωπηλῆς κατανεύσεως τῆς κεφαλῆς.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΠΑΡΟΝ... ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ

Κατὰ τὸ Γαλλικόν

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 12 Δεκεμβρίου 1889.

Φίλτατέ μοι,

Μοὶ ἐπιβάλλεται καθήκον νὰ Σοὶ ζητήσω συγγνώμην, διότι ἐβράδυνα πλέον τοῦ πρέποντος τὴν ἀποστολὴν τῶν χειρογράφων τοῦ «**Ἀληθοῦς δράματος ἐν Μικρῇ Ἀσίᾳ**», ὅπερ τοσοῦτον εὐγενῶς ἐφιλοενηθῆ ἐν ταῖς στήλαις τῶν φίλων **Ἐκλεκτῶν**. Δὲν τολμῶ νὰ ἀποτείνω τὴν αὐτὴν παράκλησιν καὶ πρὸς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώστας Σου, διότι πολλοὶ ἀμφιβάλω ἀν' μεταξὺ αὐτῶν εὐρέθη καὶ τις ἔχων τοσαύτην ὑπομονήν, ὥστε νὰ παρακολούθησεν τὸ πτωχὸν ἔργον μου. Ὅπως δὴποτε, ἐλπίζω νὰ τύχω τῆς δι' ἐμὲ λίαν ποθητῆς συγγνώμης Σου, Σοὶ ἀποστέλλω τὴν συνέχειαν καὶ τὸ τέλος καὶ διατελῶ

ἀείποτε σὸς
ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ

ἈΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ἘΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

[Συνέχεια ἰδὲ ἀριθ. 420]

Τὰ προαισθητά καὶ οἱ φόβοι τῆς Μαρίας δὲν ἐβράδυναν νὰ ἀποδειχθῶσι βάσιμοι. Ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν ῥηθέντα γάμον οἱ χωρικοὶ παρετήρησαν ὅτι συχνὰ περιπολαί ὑποπτοὶ γίνονται ὑπὸ τῶν Τούρκων ἀνὰ τοὺς ἀγροὺς τῆς κωμοπόλεως πρῶτον, καὶ ἐντὸς αὐτῆς κατόπιν. Κατ' ἀρχὰς οὐδεμία ἰδιαιτέρα σημασία ἐδόθη εἰς τὸ γεγονός τοῦτο, ἀλλ' ὀλίγον ἔπειτα ἤρξαντο γεννῶμεναι ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν Χριστιανῶν ἄοριστοι τινες ἀνησυχίαι, ἡ δὲ ἐπανειλημμένη ἐμφάνισις τῶν Τούρκων ἐθεωρήθη ὡς οἰωνὸς ἀπαίσιος. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ λόγοι φανεροῦ κινδύνου δὲν ὑφίσταντο, ἀπεδιώχθη βαθυμῆδὸν πᾶσα κακὴ σκέψις καὶ ἀπλῶς ἐνομήσθη ὅτι οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἀληθῶς ἤρχοντο εἰς τὴν κωμόπολιν καὶ διήρχοντο δι' αὐτῆς χάριν κυνηγίου ἢ ἐκδρομῆς, ὡς ὑπεκρίνοντο καὶ διέδιδον. Κυρίως εἶπεῖν, δὲν ἐψεύδοντο· βεβαίως χάριν κυνηγίου ἐξήρχοντο, ἀλλ' ὁποίου κυνηγίου; Τοῦτο ἄφινον ἀνεξήγητον. Ἦδύναντο δὲ ἄνευ φόβου ἐπιπορκίας

καὶ νὰ ὀρκισθῶσιν ὅτι αὐτοὶ προεῖπον τὸν σκοπὸν αὐτῶν τοῖς Χριστιανοῖς, ἀλλ' οὕτοι, βαρυκέφαλοι ὄντες, δὲν ἐνόησαν αὐτόν, μέχρις οὗ αὐτοὶ εὗρον τὸ κυνήγιόν των. Ὅπως δὴποτε, ἡ ἐπανάληψις αὐτῶν ἐκδρομῶν, αἵτινες ἢ χάριν κυνηγίου ἢ ἄλλων σκοπῶν ἀγνώστων ἐγίνοντο, ποσῶς δὲν ἤρεσκε τοῖς χωρικοῖς, καὶ νέφη ζοφερὰ διέβλεπον συμπεκνόμενα περὶ ἐαυτούς, ἐγκυμονοῦντα τίς οἶδε ποῖαν θύελλαν· ἀλλὰ καὶ τί ἡδύναντο νὰ πράξωσιν; Πρὸς ποῖον θὰ κατέφευγον; Ποῦ θὰ ἐζήτουν ἄσυλον; Ἦσαν ἡναγκασμένοι, καὶ ἂν ἀκόμη σαφῶς καὶ ἐναργῶς ἐβλεπον πρὸ αὐτῶν τὸν κίνδυνον, νὰ ὑπομένωσιν ἀταράχως πᾶν τὸ ἐπερχόμενον. Μήπως οἱ Τούρκοι δὲν ἐδίδαξαν αὐτοὺς τὴν παροιμίαν «**Τί βρέχει ὁ οὐρανὸς καὶ δὲν τὸ δέχεται ἡ γῆ**»; ὡς καὶ τὴν ἄλλην «**Ὅταν ἐνάρων σου ἦναι ὁ καθὼς (ιεροδικαστής), ποῦ θὰ εὕρῃς τὸ δίκαιόν σου**»; Ἀναμφιβόλως τὰς ἐκδρομὰς ταύτας τῶν ἀλλοφύλων ἐθεώρουν ἐπιδρομὰς, καὶ ἴσως ὑπώπτευον καὶ προησθάνοντο καὶ δεινὴν τινα συμφορὰν ἐπιπρεμαμένην ἐπὶ τῶν κεφαλῶν αὐτῶν, δὲν ἡδύναντο ὁμῶς καὶ νὰ ὀρίσωσι τὸ εἶδος ἢ νὰ μαντεύσωσι τὸ μέγεθος αὐτῆς.

Ἀληθές δὲ εἶναι ὅτι οἱ Τούρκοι ποσῶς δὲν ἐφέροντο κακῶς πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῆς κωμοπόλεως, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα καὶ φιλοφρόνως πως, ἂν θέλητε, ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο ἐφόβει αὐτοὺς περισσότερον. Πέντε ὁλων αἰώνων πεῖρα εἶχε διδάξει τοὺς Μικρασιάτας Ἕλληνας, ὅτι ὁ Τούρκος τότε εἶναι ἐπικίνδυνος, ὅταν δὲν ᾔναι ἄγριος. Ἀν' ἀνεγνώσκατε ποτε περιγραφὰς φοβερῶν καταιγίδων ἢ φρικωδῶν ναυαγίων, θὰ παρετηρήσατε ὅτι πάντες οἱ περιγράφοντες τὰς τοιαύτας τρομερὰς τῆς φύσεως ἀναστατάσεις συμφωνοῦσιν ὅτι ἄκρα νηνεμία ἐπεκράτει πρὸ τῆς ἐκρήξεως τῆς μεγάλης καταστροφῆς. Πρὶν ἢ πνεύσῃ ὁ καταστρεπτικὸς ἄνεμος, ὁ ἀναττατῶν ὡς ὠκεανούς, οὐδὲ φύλλον ἐσείετο. Καὶ εἶναι πιθανόν. Ὅπως ὁ αἰλουρος συστέλλεται καὶ κρατεῖ καὶ τὴν ἀναπνοὴν ἵνα ἀπατήσῃ τὸ θυμὸν του, οὕτω, φαίνεται, καὶ ἡ φύσις συστέλλεται καὶ συνάπτει τὰς δυνάμεις αὐτῆς, λαμβάνει ὁρμήν, παίρνει φόρον, κατὰ τὴν ἐκφρασιν τῶν ἀθλητῶν, συγκρατεῖ ἐπὶ στιγμήν ἐν ἑαυτῇ τὴν πνοὴν καὶ κατόπιν αἰφνης καὶ διὰ μιᾶς ἐκφυσθ' αὐτὴν καὶ κινεῖνται οἱ ἄνεμοι, ἐξεγείρονται ἐξηγριωμένα τὰ τέως ληθαργοῦντα κύματα τῶν ὠκεανῶν καὶ μεταρραιοῦνται περυγίζουσα ἡ ἄμμος τῆς Σαχάρας καὶ ἐπέρχεται ὀλεθρία ἢ καταστροφή, μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ αὐτῆς γαλήνη. Ἀληθὲς ἡ παρὰ τὴν φύσιν αὐτῶν μετριοφροσύνη καὶ φιλοφροσύνη τῶν Τούρκων ἐνέπνεε τὴν μεγίστην τῶν δυσπιστιῶν καὶ διὰ τοῦτο ἔτρεμον ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων οἱ δυστυχεῖς Χριστιανοί. Ὅταν δὲ ᾔναι θηριώδης ὁ Τούρκος, τότε βυσσοδομεῖ ἐν τῇ νῷ καὶ τῇ καρδίᾳ πᾶσαν κακίαν, πᾶσαν ἐκδίκησιν, ἥτις μετ' οὐ πολὺ ἐκρήγνυται εἰς ἀληθὴ κατὰ τῶν δυσμοίρων Χριστιανῶν καταιγίδα. Τότε μερμηρίζει